

DRAČÁK & DRAMA

Kristy Boyce

přeložila Markéta Šimková

DRAČÁK & DRAMA

Copyright © 2024 by Kristy Boyce

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Šimková, 2026

Cover illustration © Liz Parkes, 2026

Cover © Casey Moses, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7067-0 (pdf)

DRAČÁK & DRAMA

Kristy Boyce

přeložila Markéta Šimková

MIKU, TAHLE JE JEN PRO TEBE.

KAPITOLA PRVNÍ

Nechce se mi věřit, že ze všech trestů, co si na mě rodiče mohli vymyslet, si nakonec vybrali tenhle.

„Riley,“ říká máma ze sedadla řidiče našeho esúvéčka, „ne abys mi tu dneska mrčela. Za tohle si můžeš sama a součástí dohody je, že nebudeš trucovat.“

Zanořím se hlouběji do sedadla. Právě na nich mám ještě stále živě před očima sebe a svou nejlepší kamarádku Hošiko. Teprve před pár dny jsme si pouštěly originální nahrávku muzikálu *Waitress* z Broadwaye, řehtaly jsme se a probíraly, jestli herci vyjdou po představení rozdávat autogramy. A teď...

„Mami, fakt to ještě nemůžem probrat?“

„Ne.“ Koukne se na mě a pak zpátky na cestu. „Myslím, že ti ještě pořád nedochází, jak nebezpečně ses v pátek zachovala. Jak po tomhle máme s otcem věřit, že tě můžeme nechat doma samotnou?“

Dobře, asi nebylo zrovna nejlepší rozhodnutí vzít si bez dovolení mámino auto, když byla na služebce mimo město. A ano, řídila jsem v noci několik hodin po dálnici, abychom

se s Hošíko dostaly do Columbusu... a bez řidičáku. Nezařadili nás ale policijti ani jsme neměly nehodu! Vlastně by se dalo říct, že jsem měla jet rychleji, protože tak bych byla doma dřív než máma a nemusela bych teď poslouchat tuhle přednášku. Myslím ale, že si tenhle komentář nechám ještě nějakou dobu pro sebe.

„Ale pracovat u táty v *obchodě*?“ zašeptám.

Stiskne rty, jako by se mnou soucítila, ale snažila se to potlačit. „Tvůj otec navrhl, abys odpoledne trávila s ním, když mám v práci frmol a nemůžu s tebou být po škole doma. Já přece nemůžu za to, že na tom svém obchodě tak lpí.“

Nádech hořkosti, s jakou zmiňuje tátův obchod, mě jen víc vydeptá. Máma ten obchod nikdy neměla ráda. Byl to jeden z hlavních důvodů, proč se rozvedli, a já jsem v tomhle byla vždycky neochvějně na její straně. Ani ve snu by mě teda nenapadlo, že by souhlasila s tím, ať tam za trest pracuju. Opravdu jsem si myslela, že máma pochopí, že moje láska k muzikálům převálcovala racionální rozhodování (a státní dopravní předpisy). Když jde o Saru Bareillesovou, nezastaví mě ani buldozer.

Zrovna se chystám dál přít, když vjede na parkoviště. Chvilí jen tak sedíme a očima se vpíjíme do obchodu. Není tam nic, co by stálo za pohled, přestože nebe je bez mráčku a teď v září krásně svítí slunce. Tátův obchod se nachází v chátrajícím nákupním středisku ve Scottsville, na venkově v Ohio, kde jsem se narodila. Takových středisek na spadnutí tu najdete víc než dost. Velká spousta dalších obchodů tady je prázdná, i když hned vedle stojí místní pizzérka, z jejíhož nápisu už odpadalo pár písmen. Tohle mi na náladě dvakrát nepřidá.

„Otec tě čeká,“ řekne.

Na tomhle parkovišti jsem nebyla od doby, kdy jsme kolem něj před pěti lety naposledy projížděli. Tehdy to tady táta objevil a naši byli ještě svoji. Jakmile se nohama dotknu betonu, padne na mě ponurá depka.

„Shannon,“ pokyne táta hlavou mámě, jakmile vystoupí na chodník.

I ona na něj kývne, i když se od něj drží dál, než by musela. „Čau Joeli.“

Člověk by nenašel dva rozdílnější lidi. Máma je vystavovaná jako vždycky, blond vlasy v nízkém drdolu, na sobě má blůzu, široké kalhoty a tak vysoké podpatky, že by si na ně většina lidí ani netroufla. Oproti tomu na tátovi plandají džíny a tričko s Deadpoolem jedoucím na jednorožci. Vůbec netuším, co je tak mohlo svést dohromady, ale rozhodně to nebylo tím, že by se vzhledově podobali – nebo holdovali stejným zájmům.

„A jak se má moje beruška?“ ptá se táta s širokým úsměvem, který patří jen mně.

Zdráhavě se k němu přisouhrám a obejmu ho. „Čau tati.“

„Připravená na svůj první den nejnovějšího zaměstnance u U Meče & desekovek?“

Ta představa mu vyloudí úsměv od ucha k uchu, jako kdybych s ním měla jet na letní tábor, a ne se na příštích osm týdnů ocitnout ve vězení se zákazem mimoškolních aktivit i přátel. Dokážu se jen šklebit a zírat na popraskaný betonový chodník.

„Určitě to zvládneš?“ zeptá se máma táty a bradou trhe ke mně, jako bych byla odsouzená kriminálnice, co se chystá si zrezivělou lžičkou prokopat cestu z basy.

„Snažím se sem Riley dostat už léta. Doufal jsem, že k tomu nebude zapotřebí policejní záznam, ale беру to, co je.“

Zaúpím. „OK, tak teda naposledy. Já mamce to auto neukradla! Jen jsem... si ho na jeden večer vypůjčila. Šlo spíš o příjemnou projížďku než nějaký gétéáčko.“

„Jsi si tím jistá?“ ptá se s povytaženým obočím táta.

Jsem. Hoskiho to vygooglila, když už jsme byly na dálnici a mířily na představení.

„No, o nějaké příjemné projížďce si budeš muset na dva měsíce nechat leda tak zdát, slečinko,“ říká máma a potřásá hlavou. „Nebo vůbec o čemkoli *příjemném*.“

„Budu to brát jako poněkud zvrácené požehnání,“ odvěti táta a dává si přitom pozor, aby se díval radši na mě než na mámu. Skoro nikdy se nestřetnou očima. „Užiju si společné chvílky se svou dcerou a ty, zatímco tu budeš, si můžeš rozšířit svoje zájmy.“

Povzdechnu si a svěsím ramena. Jedna moje polovina si tady chce kleknout na chodník vedle odhozených kapesníků a vajglů a prosit rodiče, aby si to rozmysleli, ale kousnu se do jazyka. Moje druhá, racionálně uvažující polovina totiž ví, že mě mohli potrestat i hůř. Jde o to, že s tátou nechci trávit víc času a nechci pracovat v jeho obchodě s deskovkami. Během posledních pěti let jsem co čtrnáct dní trávila víkendy v jeho bytě – sledovala jsem televizi, jedla mraženou pizzu a skoro ani nemukla – a o žádné větší sbližování nestojím. Táta dal jasně najevo svoje priority, když upřednostnil obchod přede mnou a mámou. Tady mu prostě nevyjde, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Vím ale, že čas k další diskuzi už vypršel.

„No...“ Máma se zhoupne na patách. „Užij si svou první směnu. Vyzvednu tě v devět.“

Zamávám jí na rozloučenou a snažím se udržet neutrální výraz, když jdu za tátou ke vchodu. Osm týdnů uteče jak nic. Jako voda. A přípravy na náš každoroční jarní muzikál ve škole našťestí nezačnou dřív než na sklonku podzimu,

takže – pokud se budu chovat co nejlíp a získám si v těch příštích pár měsících jejich důvěru – měla bych si být schopná zajistit místo jako studentská režisérka dřív, než ve Starbucksu přestanou prodávat podzimní dýňové latté.

„Tak a jsme tady!“ vykřikne táta tak nahlas, až z toho nadskočím.

Nakouknu mu přes rameno. Obchod tone v šeru a tichu, ale je větší, než jsem si ho představovala. Zvenku vypadá tak trochu jako špeluňka, ale uvnitř je docela prostorný... nebo by aspoň byl, kdyby to tady táta absolutně nezaskládal věcmi. Nalevo stojí delší pokladní pult na vyvýšeném stupínku, nejspíš proto, aby měli zaměstnanci obchod jako na dlani. Zbytek prostoru je zaplněný dřevěnými policemi, které nevypadají zrovna profesionálně, takže je možná táta stloukl sám. Mlhavě poznávám pár her z tátova bytu, jako *Warhammer*. Jsou tu tuny manuálů a figurek z *Dračího doupěte*, krabičky s kartičkami Pokémonů a Magiků a celá výstavka štětců a barev všemožných odstínů na modely ze stolních her, které otec rád sbírá.

Snažím se na tváři vyčarovat úsměv, ale jde mi to ztuha. Táta si už roky přeje, abych k němu do obchodu zašla. Hry jsou jeho posedlost. Deskovky, hry na hrdiny, videohry, na tom nesejde. Já nemám nic proti partičce monopolů během prázdnin, ale tam někde můj zájem hasne. Během let už to nám oběma přineslo nejednu frustraci a zklamání.

Táta mě provází obchodem, ukazuje na všechno zboží a o každém mi něco řekne. Točí se mi z toho hlava. Jak se mám tohle všechno naučit? Co když někdo přijde a zeptá se mě na nějakou deskovku? Neprodává tady zrovna *Hady a žebříky*.

„Hele, Joeli? Kterou bys spíš doporučil dvanáctiletému klukovi?“ zavolá přes obchod hubeňour před třicítkou.

„*Zakázaný ostrov* nebo *Jízdenky*, prosím?“ Zvedá dvě deskovky, co jsem v životě neviděla, a naznačuje tátovi, aby se přidal k němu a ženě středního věku stojící vedle něj. Je s nimi asi tak pětiletý klouček. Žena vypadá ze všech těch poliček stejně zmatená jako já.

„Chvilíčku, Riley,“ řekne táta a přejde k nim. Strčím si ruce do kapes a jdu za ním. „No, *Zakázaný ostrov* je výborný, pokud rádi hrajete kooperativní hry, ale jestli hledáte spíš něco soutěživějšího, doporučoval bych *Jízdenky*, prosím.“ Žena přikývne, ale já ten výraz znám. Takhle se tvářím já, když na mě táta chrlí fakta o armádách *Warhammeru* 40,000.

„Ehm, co myslíte tím *kooperativní*?“ zeptá se žena.

Táta si s mladíkem na vteřinku vymění pohledy, než se dá do vysvětlování. Jak se žena soustředí, pustí synovu ruku a ten se odtoulá pryč. Popojdu trochu za ním. Na police někdo navršil zboží tak nešikovně, že by takový prcek jako on mohl rychle způsobit velkou škodu. Fakt nemám zájem tu svůj první den srovnávat do regálů popadané zboží.

„Pikachu!“ zakřičí a popadne krabici kartiček z pultu u pokladny.

Přistoupím k němu a úplně netuším, co mám dělat, ale vím, že něco udělat musím. Zírá na mě. „Celá záříš.“

Přejedu se pohledem. Dnešní ohoz ani nepatří k mým nejdůležitějším – po těch několika náročných dnech jsem radši zvolila něco pohodlnějšího. Mám na sobě oranžové džíny, k tomu kobaltově modrou košili s volánem a doplnila jsem to obrovskými šperky a svými oblíbenými nachově kostkovanými teniskami Vans. Víím, že můj styl moc lidí nedsílí, ale já jsem se už dávno rozhodla, že chci nosit oblečení, co vzbudí pozornost. Černá, béžová, světle hnědá nebo tmavě modrá není nic pro mě. Nerada splývám s davem.

„No, díky.“ Ukážu na karty. „Hraješ Pokémony?“

„Ne, ale dívám se na seriál.“

Usměju se a přikývnu. Taky jsem ho jako malá sledovala. Když vyrůstáte v rodině herního nadšence, tak se spoustě franšízám prostě nevyhnete.

„Můj oblíbenej byl vždycky Jigglypuff.“

Přimhouří na mě oči. „Co je to Jigglypuff?“

Předstírám šok. „Přece ten nejroztomilejší Pokémon ze všech! Je to taková růžová kulička, co ráda zpívá. Ale po každý, když se do toho dá, lidi tím uspí. A to ho pak akorát naštvete a takhle nafoukne tváře.“ Předvedu, jako bych byla veverka s tlamičkou plnou oříšků. Pak si rukama tváře splasknu a všechen vzduch vyfíčí ven. Sama pro sebe se usměju při vzpomínce na to, jak jsem to jako malá dělala na tátu. Tehdy to mezi náma bylo lepší.

Chlapec se zahihňá a já se mu začnu zase věnovat. „To si vymýšlíš.“

Opravdu nevymýšlím, ale není prostor se o tom hádat, protože kluk se už zase vydal na toulky. Vzpomenu si na mísu se sladkostmi, kterou jsem viděla za pokladnou.

„Dal by sis lízátko?“

Rozzáří se mu oči. „Ehm, jasně!“

„Promiňte, bude vadit, když mu dám nějakou sladkost?“ zavolám na jeho mámu.

Vděčně přikývne. „To by bylo bezva.“

Zavedu ho k pokladnímu pultu, abych vzala mísu se sladkostmi, když tu se kdosi vmáčkne za mě, až nadskočím. Je to kluk z naší střední – Nathan Wheeler. Má na sobě černé tričko a džíny, tmavá hříva mu trčí na všechny strany, jako by si ji vkuse projížděl prsty, a po nose mu kloužou brýle s černými širokými obroučkami. Chodíme spolu do školy už od sedmé třídy, ale moc se nepotkáváme. Myslím,

že se v ničem neangažuje – rozhodně ne v hudebních nebo divadelních programech, kde trávím čas já.

Rychle zpoza pokladny shrábne balíček karet a zasune si ho do zadní kapsy. Když si všimne, jak na něj zírám, pokyne mi hlavou a pak si z mísy vezme lízátko.

„Nejradši mám ty, co chutnaj po zázvorovým pivu,“ podotkne a vydá se do zadní části obchodu.

Stojím tam jak opařená. On si fakt jen tak přišel za pokladnu a něco si vzal, aniž by se kohokoliv dovolil? Podívám se na tátu a doufám, že to viděl i on, ale ještě pořád se věnuje zákaznici. Nechce se mi věřit, že ho někdo okradl během prvních pěti minut, co tu jsem.

„Vteřinku,“ řeknu klukovi a vykročím k tátovi.

„A co moje lízátko?“

„Cože?“ obrátím se zpátky k chlapci. Ten ukazuje na pokladnu. „Aha, ehm, jasně.“ Vezmu mísu a přiblížím ji k němu. Oči přitom upírám dál k tátovi, ale zároveň dávám pozor, aby Nathan nevyklouzl z obchodu.

Muž vedle táty pokyne ženě, aby s ním šla k pokladně, a táta na mě mávne, ať přijdu k zadním dveřím obchodu. Zamračím se a jdu za ním.

„Tady máme hernu, kde po večerech a o víkendech pořádáme akce. Lidi si sem můžou přijít zahrát s naším zbožím,“ vysvětluje táta, jakmile jsem dost blízko na to, abych ho slyšela. Vykročíme do prostorné místnosti s velkými stoly a židlemi. Ke zdi je připevněná obrovská dračí hlava. „Využívá to tady dost našich štamgastů,“ ukáže na dva muže stojící u stolu v zadním rohu.

„Konečně sis našel novou kočku?“ zvolá jeden z nich a zamává na mě. V prořídých vlasech má spoustu šedin a na sobě mikinu s nápisem *Stát Ohio*. Při jeho slovech zděšeně vytřeštím oči.

„Chovej se slušně, Frede. Tohle je moje dcera.“

„Rád tu vidím novou tvář. Pořád jen koukám na tohohle starýho páprdu,“ řekne menší a kulatější muž vedle něj v tričku s Batmanem a ukáže na spoluhráče.

Táta se uchechtne a ztiší hlas. „Tohle jsou Fred a Arthur. Jsou oba v důchodu, takže tu hrajou *Flames of War* snad každý den.“

Zmateně zavrtím hlavou. Nestíhám si zapamatovat jména všech her, obzvlášť teď, když jsem rozhozená z toho, co se stalo s Nathanem. Mám tátu přerušit a říct mu to teď, nebo počkat, až nebude v dohledu žádný zákazník?

„Je to deskovka, kde se rekonstruuji válečné bitvy,“ vysvětluje táta, aniž by si všiml, jak jsem znejistěla. Je očividně úplně paf z toho, že se mi může pochlubit svým obchodem, kam jsem nechtěla ani za nic vkročit. „Já ji teda moc nemusím. Vždycky mám radši, když je ve hře i nějaký fantasy prvek. Každopádně herní terény jsou vzadu a máme tu i něco málo na zub. Funguje to na čestné slovo,“ ukáže na otevřené krabice s balíčky chipsů a sladkostmi a na chladicí box s limonádami podél zadní zdi, načež obrátí pozornost ke skupině kluků nakrčených nad jedním stolem. „Podívejme, koho tu máme. Nathane, pojď sem na chvilku.“

Vyvalím oči – byla jsem tak ztracená ve svých myšlenkách, že jsem si ho nevšimla.

Přikluše k nám. „Je všechno v pořádku?“

„V úplném pořádku!“ zvolá táta a poplácá ho po zádech, jako kdyby byli staří známí. „V obchodě se k nám přidá Riley.“ Otočí se ke mně. „Nathana už určitě znáš ze školy, že?“

Pootevřu pusy a tčkám pohledem z táty na Nathana. O ou, tohle jde od desítky k pěti. Táta se s tímhle pitomcem, co ho okrádá, kámoší a musím to být zrovna já, kdo mu to prozradí?

Přimhouřím oči na Nathana. Ten nevzrušeně stojí vedle táty, jako by mu všechno bylo fuk. Možná s tátou nevycházíme nejlíp, ale to ještě neznamená, že jsem v pohodě s tím, aby si někdo bezostyšně bral jeho zboží a kazil mu obchody.

„Hele, já si vlastně potřebuju jít promluvit s Curtisem o poslední dodávce *Warhammeru*,“ říká nám táta. „Nathane, možná bys mohl Riley pomoci, aby se tu zorientovala?“

Dřív než se kdokoliv z nás zmůže na slovo, táta vykročí a vypadá, že je sám se sebou podivně spokojený. Dám si ruku v bok. „Hele,“ zašeptám, „nevím, co mezi sebou s tátou pečete, ale prostě mi dej, co sis vzal, a já mu o tom možná neřeknu.“

Nathan za brýlemi pomalu zamrká, ohlédne se ke stolu, kde nám jeho přátelé nevěnují žádnou pozornost, a pak si poklepe na přední kapsu džínů. „Hmm, ještě pořád tady mám tohle. Bude ti to stačit?“ ukáže mi obal od lízátká.

„Fakt vtipný. Víš, že mluvím o těch kartičkách za pokladnou.“

Ted' se rozesměje a možná by mě i okouzlo, jak u toho pohodí hlavou dozadu, kdybych se kvůli tomuhle jeho chování necítila tak malinká jako jedna z těch miniaturních figurek, se kterými si na protější straně místnosti hrají Fred a Arthur.

„Páni,“ pokračuje. „Ty teda umíš dojít k naprosto bizarním závěrům, aniž by ses na cokoli zeptala. Dochází ti, že tady pracuju, že jo? A že jsem si tyhle karty koupil za vlastní peníze? Nebo sis vážně myslela, že jsem je před tebou čmajznuł a pak *zůstal v obchodě*? Za jakýho zlodějíčka mě máš?“

„Já... no...“ On tady *pracuje*? Horečně se rozhlížím kolem sebe a zoufale hledám něco, co by mě od tohoto rozhovoru zachránilo. „Nejspíš za fakt špatnýho zloděje?“

„Toho nejhoršího zloděje, co kdy chodil po zemi.“

Sesbírám poslední zbytky svojí důstojnosti a ukážu na něj prstem. „Hele, tak počkej chvílku, neházej to na mě. Jak jsem asi mohla vědět, jak to je? Neviděla jsem, že bys vytáhl nějaký peníze. Vejdu sem a dvě minuty nato si ty přijdeš za pult a něco si beze slova vezmeš!“

Můj argument odmávne, jako by tu nebylo co vysvětlovat. „Když Joel říkal, že se k nám v obchodě přidáš – prosím řekni mi, že tím myslel, že seš tady tak na pět minut na návštěvě, než odsud navždycky vypadneš, a ne že, víš jak, tady budeš *pracovat*?“

„Pozdrav svou novou kolegyni,“ usměju se škodolibě a dám si ruce v bok.

„Jako vážně? Ale aspoň hraješ, že jo? Deskovky, stolní hry, karty, cokoliv?“

„*Nada*.“

Zasténá. „Grr, že ty seš jedna z těch... Jasně že nehraješ.“

„Co prosím?“

„Nemůžeš pracovat v obchodě s hrami a sama nehrát. Nebo ještě hůř, hrami *opovrhovat*,“ odpoví.

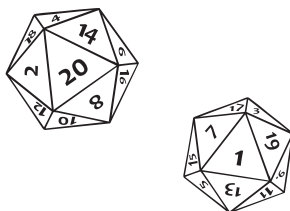
„Já jima neopovrhuju.“

Můj tón mě ale prozradí. Není to o hrách samotných. Určitě to může být sranda; jinak by si táta nemohl dovolit žít ve vlastním, přestože má jen pidi byt. Ale vždycky když na tenhle obchod pomyslím, vzpomenu si na rozvod našich. Někdy přece museli být šťastní, ale já si pamatuju jen to, jak si táta vzal do hlavy, že chce rozjet vlastní byznys, a jak se mu to máma snažila vymluvit kvůli nákladům a času, který to sežere. Předtím měl dobrou práci jako ajťák. Ta myšlenka ho ale tak posedla, že je to od sebe s mámou odtrhlo. Vždycky jsem si přála, aby táta ty hry prostě oželel. Jak moc mu na nich může záležet? Víc než na mámě? Víc než na mně? Odpověď je dost zřejmá.

Vzpuřně se na něj podívám. „Moc mě na ně neužije. Nejspíš jsem nezdělala ty správné geny.“

„Super. Tak to jsem fakt celý bez sebe radostí, že spolu budeme pracovat.“

Odkráčí si to pryč a já mám nutkání vzít nohy na ramena a z vchodových dveří skočit rovnou pod auto.

KAPITOLA DRUHÁ

Ještě nikdy jsem nebyla tak ráda zpátky ve škole. Máma nezašla natolik daleko, aby mi vzala mobil, a tak jsem nedělní večer strávila tím, že jsem Hošiko informovala o všem, co se dělo v obchodě, a skuhrala, že se nebudeme moct navštěvovat, dokud mě „nepustí z vězení“. Kvůli tomuhle pitomému trestu jsem extra vděčná za to, že vedle ní sedím v pondělí ve sboru.

„Tak moc mě to mrzí, Riley,“ opakuje snad už posté. „Měla jsem ti prostě nějak vymluvit, abys na to představení řídila.“

Povytáhnu obočí. Ona se zasměje a přitom si pohrává s konečky dlouhého rybího copu. Hošiko je přebornice ve splétání svých dlouhých černých vlasů a do školy chodí obvykle co den s jiným účesem. Každá z nás se obléká jinak – Hošiko většinou nosí jógové kalhoty a tričko z jednoho z mnoha tanečních nebo divadelních táborů, na kterých kdy v létě byla –, ale líbí se mi, jak každá vyjadřujeme kreativitu podle sebe.

To, co se stalo, by si neměla dávat za vinu. Obě víme, že se umím chovat impulzivně a nic a nikdo by mi nevymluvil,

abych nevzala mámino auto, když se to Hošičino porouchalo. Neutrátily jsme stovky dolarů a nestrávily poslední dva měsíce vykládáním si o tom, jak uvidíme putovní představení *Waitress* jen proto, abychom si tu příležitost nechaly proklouznout mezi prsty. Ale upřímně, i po tom, co jsem si u rodičů udělala průser, dostala zaracha a včera zažila tu příšernou epizodu s Nathanem, ve vteřině bych to udělala znovu. Nic se nevyrovná tomu, když dostanete autogramy a představitelka hlavní role vám popřeje štěstí s režírováním. To se mi splnil sen.

„Takže tě teď dva měsíce čeká jen práce, co?“ zeptá se Hošiko s povzdechem. „A určitě s tím budeš moct seknout, až se začne pracovat na muzikálu?“

„Jo, rozhodně. To si nenechám za žádnou cenu ujít.“

Hošiko se uvolní ramena. „Bezva. Bez tebe do toho jít nechci.“

Je milá, že to říká, ale ani za nic bych nedovolila, aby o muzikál přišla, ať už by to se mnou bylo jakkoliv. Hošiko je ta nejúžasnější herečka. Rodiče pro ni to jméno vybrali, protože v japonštině znamená *hvězdné dítě*. Dokonale to na ni sedí, protože jednou z ní hvězda rozhodně bude. Kdyby nebyla už od čtvrté třídy mojí nejlepší kamarádkou, nejspíš bych na ni příšerně žárlila. Je chytrá a krásná, nádherně zpívá, a ještě líp tančí. Jednou týdně chodí na balet, jazz a step, a dokonce má za sebou hodiny Broadway tance.

„Jakej muzikál podle tebe vyberou letos?“ pokyne hlavou k plakátům s muzikály z minulých let, visícím kolem dokola na krémových stěnách zkušebny sboru. Několik z nich už má přes patnáct let – a ty nejstarší z nich vypadají už trochu zažloutle a zastarale.

„Nevím. Těžko říct, když už tu není paní Bordenkirchová. Ale třeba budu mít štěstí a pomůžu s výběrem.“

S Hošiko se ve školním muzikálu angažujeme už dva roky, ale naše láska k divadlu sahá až do doby, kdy jsme se v devíti letech potkaly na letním divadelním táboře. Ihned mě k ní přitáhla její veselá povaha a taky fakt, že jsem se s ní nikdy nemusela krotit. Mohla jsem před ní být teatrální, jak se mi zachtělo, a ona se za mě nikdy nestyděla ani se nena-míchla. Sledovat ji, jak exceluje ve všech představeních – a přitom byla na táboře jediná Američanka s japonským původem –, mě vlastně naučilo, co to znamená opravdu si na jevišti věřit. Od toho momentu nás už od sebe nemohlo nic oddělit.

Ale teď když už jsem středoškolačka, je mým snem stát se režisérkou našeho školního muzikálu. No, vlastně sním o tom, stát se režisérkou muzikálů na Broadwayi ověřených cenami Tony, ale někde se začít musí. Naneštěstí naše dlouholetá sbormistryně a režisérka odešla do důchodu, a tak se teď musím osvědčit úplně od píky před někým novým.

Zamračím se a ze svého místa na vyvýšených schodech shlédnu na slečnu Sahniovou. Sedí u klavíru, směje se a povídá si s pár studenty, než začne hodina. Má mnohem lepší styl než většina našich učitelů, je ověšená zářivými šperky a v červených botách ke kotníkům je dívat se na ni pohla-zením na duši. Je hodně mladá – právě dodělala vysokou – a už teď mi připadá, že bude pořádně oblíbená. Asi by bylo dobré dát jí najevo, jak jsem tenhle rok zapálená do práce, ale od začátku roku ještě neuběhly ani dva týdny a já na ni nechci být moc hrr.

Studenti, se kterými si slečna Sahniová povídala, se vra-cejí na svoje místa na schodech a já se rozhodně postavím. „Tak jo, řeknu něco, než začneme.“

Ale než se do toho pustím, někdo si stoupne přede mě a zabrání mi v tom. Zhrozím se, když uvidím, kdo to je.

Paul – můj ex. Ten naprosto poslední člověk, jakého chci vidět.

„Ahoj Hošiko. Riley, jak se ti vede?“ zeptá se mě stylem, jako by mi náhle umřel někdo z rodiny.

Z toho jeho tónu se naježím. Ode Dne dopuštění – tak říkám tomu červnovému dni, kdy se se mnou Paul rozešel – se mi dařilo se mu vyhýbat. Bylo to hned po tom, co dostal hlavní roli v místním představení *Obchodníka s hudbou*, zatímco mě neobsadili. Od toho dne jsem pěkně nakvašená, hlavně kvůli tomu, jakým povýšeným tónem mi řekl, že teď už na mě nebude mít čas.

„Co tím myslíš?“ zeptám se.

„Jen mě zajímalo, jak se od léta máš, po tom, však víš... co se mezi náma stalo. Přijde mi, jako by ses mi vyhýbala.“

Ehm, *samozřejmě* že se mu vyhýbám. Pud sebezáchovy vás nutí vyhýbat se lidem, kvůli kterým si utíráte bubliny u nosu, protože vám vykládají, že byste se se svým talentem líp vyjíмали mezi kulisáky. A ke všemu, on si vážně myslí, že se náš rozchod dá srovnávat se skutečným životním traumatem? Mám co dělat, abych potlačila nutkání předvést, že mu jakože bliju na nohy.

„Mám se skvěle,“ zvednu bradu a zeširoka se usměju.

„Jo?“ Oči se mu naplní lítostí, která mě pěkně nakrkne. „O víkendu jsem na tebe myslel a doufal, že tě to všechno moc nevzalo.“

Na vteřinku zaváhám, než mi dojde, o čem asi tak může mluvit. *Obchodník s hudbou* měl o víkendu derniéru. Jo, tak to mě určitě měl plnou hlavu, když si jako představitel hlavní role vychutnával ovace vestoje a flirtoval se všemi herečkami svého věku.

Hošiko do mě dloubne loktem. „My se v pátek výborně bavily.“

Přikývnu. „Jo, bylo to boží. Viděly jsme v Columbusu muzikál *Waitress*. A po představení jsme dostaly i autogramy.“

„Wow, super. Je to parádní vystoupení – viděl jsem ho s rodiči v New Yorku, když v původním obsazení ještě hrála Jessie Muellerová. Ale herci z putovního představení museli být určitě taky dobří.“

Střelím očima po Hošiko, která se snaží ovládnout podrážděnost. Jako vážně, co jsem kdy na tomhle klukovi mohla vidět? Nepamatuju si, že by se takhle choval, když jsme byli spolu. Ale řekněme si to na rovinu, vím přesně, co jsem na něm viděla. Je to materiál, ze kterého holky omdlívají a co je perfektní pro hlavní roli. Vypadá jako Zac Efron, když ještě hrál v *Muzikálu ze střední*, samá hnědá kudrlinka a oslnující úsměv. A bohužel má i talent jako Zac. Dovedu si ho už teď živě představit, jak se po škole stěhuje do New Yorku a bere divadelní svět útokem. Tahle myšlenka mě přiměje sevřít ruce v pěst.

„Hele...“ mrkne na Hošiko a přistoupí ke mně blíž, jako by ji chtěl z našeho rozhovoru odstříhnout. „Jsme v pohodě, že jo? Neměli jsme kdy to pořádně probrat. Doufám, že tě ten rozchod už netrápí – dávalo to smysl, když jsem měl mít takovej frmol. Se všema těma zkouškama bych stejně neměl na naše schůzky čas.“

„Jasně. Vůbec mě to netrápí. Já jsem teď sama v jednom kole.“

Zmateně zamžourá. „Fakt jo? A co děláš?“

„Našla jsem si po škole práci,“ vyhrknu dřív, než si to pořádně rozmyslím.

„Kde?“

V duchu se nakopnu. Měla jsem se prostě vypařit, hned jak za mnou přišel. Nemám sebemenší zájem mu vysvětlovat, co dělám (nebo proč jsem tu práci musela vzít), ale taky

nedovedu skousnout, že se podle něj samotinká soužím smutkem, zatímco on si život užívá plnými doušky. Zhluboka se nadechnu a vypnu hrud'.

„U Meče & deskovek.“

„Pracuješ v obchodě u táty? Ale vždyť nerada hraješ.“

„Jasně že hraju.“ Odstoupím od něj o krok dozadu.
„Mám spoustu zájmů, o kterých jsem ti nikdy neřekla.“

Paul otevře pusu a chce ještě něco říct, ale slečna Sahniová dvakrát zatleská, aby svolala naši sborovou skupinu, a tím ho přeruší. Začneme se rozezpívat a já jsem tak dalšího Paulova komentáře ušetřená.

Slečna Sahniová obvykle využívá každíčkou minutu na procvičování zpěvu, protože spolu máme jen jednu hodinu, ale dnes skončí o deset minut dřív. Sedne si před třídu na stoličku u klavíru a zkoumavě naši skupinu sleduje.

„Takže, třído.“ Počká pár vteřin, než se rozhostí ticho jako v hrobě. „Poslouchejte, než skončíme, mám pro vás jednu novinku. Jak všichni víte, režisérka muzikálů paní Bordenkircherová odešla loni do důchodu a zdá se, že důvěra školy v muzikály odešla s ní. Podle toho, co mi bylo sděleno, má vedení pocit, že zájem o jarní muzikál klesá. Účastní se ho méně studentů, přichází méně příspěvků od místních a lístky se moc neprodávají.“ Přejede očima třídu, nakloní hlavu a soucitně nakrčí obočí. „Kvůli nedostatku zájmu se rozhodli šetřit a muzikál vyškrtli z rozpočtu. Takže přestože budeme i nadále mít sbor, jarní muzikál se ruší.“

Studenti unisono zalapají po dechu, což by nikdo jiný než dobře vytrénovaní zpěváci se silnými plícemi nezvládl. Hoříko mě chytne za ruku a silně ji stiskne, ale já nemůžu spustit oči z obličeje slečny Sahniové. Jarní muzikál se ruší? To nemůže být pravda. Vždyť je tady pořádáme už

bezmála dvacet let. Dokonce i když ostatní střední školy začaly muzikály a další mimoškolní aktivity vynechávat, ten náš měl pořád silnou podporu. Nemůžou ho prostě jen tak zčistajasna vyškrtnout.

„Moc mě mrzí, že jsem vám tohle musela sdělit, obzvlášť když teprve začal školní rok. Víím, že je to pro vás obrovský šok. Ale v umění je peněz vždy poskrovnu. Můžeme se však shodnout na tom, že show musí ať tak, či onak pokračovat. Místo toho tudíž ukážete svůj talent v zimním vystoupení sboru.“

Jakmile přestane mluvit, ve třídě to zahlučí, jak se k sobě všichni otočí.

„To je tak nefér!“ Hošiko se chvěje hlas a já víím, že ji to zasáhlo stejně silně jako mě. V každodenním životě se možná chová nesměle a mluví potichu – teprve na jevišti se projevuje její skutečná síla a sebevědomí. Víím, jak moc pro ni to představení znamená.

„Tohle tak nemůžeme nechat,“ řeknu.

Pokývá sklíčeně hlavou. „Já víím, je to hrůza.“

Obrátím se k ní. „Ne, já to myslím vážně. Takhle to nemůže skončit. Určitě pro to můžeme něco udělat.“

Zamžourá na mě. „To bych si přála, ale zdá se, že už se rozhodlo.“

„Všechno je vždycky rozhodnutý, než zjistíš, jak to obejít,“ zabručím a sklopím zrak ke kostičkám na svých vanškách. Hošiko se chtěla vzdát i *Waitress* a já našla způsob, jak nás na to představení dostat. Jasně, za tohle rozhodnutí během příštích osmi týdnů zaplatím, ale jde o to, že jsem pro to něco udělala. A s tímhle taky něco udělám.

„No věřili byste tomu?“

Nemusím ani vzhlednout a víím, že je to zase Paul. Vsadím se, že je teď šťastím bez sebe, že mohl v létě účinkovat

v *Obchodníkovi s hudbou*, když už jsme my všichni přišli o náš muzikál. Jeho otázku ani neberu v potaz.

„Promluví si se slečnou Sahniovou,“ povím Hošiko.

„Ty a zbytek sboru,“ podotkne Paul a pokyne směrem ke klavíru. Opravdu už ji obklopila spousta studentů a zdá se, že několik z nich pláče. Chápu to, ale není to zrovna produktivní způsob, jak využít energii.

„Já to nevzdám,“ říkám a oči pořád okázale upírám na Hošiko, ne na Paula.

Paul k nám znovu přistoupí blíž, jako bychom byli spiklenci. „Poslouchej, dej na mě a nech tomu čas. Banda ukřučenejch středoškoláků nikoho nezviklá. Ale s prachama už je to jiná – těma se ti to i povede.“

Našpulím pus, frustrovaná z toho, že to, co Paul říká, dává smysl. Stěžovat si slečně Sahniové ničemu nepomůže. Když se rozhlédnu po třídě na studenty kolem sebe, vidím, že to všechny k muzikálu pořád táhne. V minulých letech byl problém, že paní Bordenkircherová nevybírala tituly, které by nás úplně zajímaly – loni jsme hráli *Piráty z Penzance*, což není zrovna muzikál z Broadwaye –, a taky byla hrozný pedant, když šlo o zkoušky. Zbyli tak jen ti nejoddanější.

Ale to se všechno může změnit. Pokud si vybereme atraktivní, modernější muzikál – takový, kde předvedeme svůj talent a zároveň znovu využijeme výpravu a kostýmy z předešlých let –, dala bych na to krk, že vzbudíme mnohem větší zájem. Slečna Sahniová by byla ve vedení muzikálu mnohem oblíbenější učitelkou a já bych s radostí pomohla jako studentská režisérka. A oblíbenější muzikál znamená i větší odbyt lístků. Zaplaví mě vlna vzrušení. Dá se to zmáknout a já se nevzdám naděje.

„Vypadá to, že máš něco za lubem, Riley,“ řekne Paul a zkoumavě na mě hledí. „Rád bych pomohl, ale ředitel

místního divadla mě požádal, abych teď na podzim vedl workshopy herectví, takže je ti asi jasný, že mám práce nad hlavu.“

Jo, je mi to jasný. Protočím oči. Stačí jeden Paul s přetékajícím egem, aby moje nadšení pohaslo.

„Naštěstí tvoji pomoc nepotřebuju.“ Obejdu ho a Hošiko vyskočí hned za mnou. Než abych se ale vydala za slečnou Sahniovou, radši přejdu na druhou stranu místnosti ke dvojitým dveřím vedoucím na chodbu.

„Promiň, ale on je fakt příšernej,“ podotkne Hošiko.

„Neomlouvej se mi – to bych měla spíš já. Nechce se mi věřit, že jsem tě loni na jaře nutila, abys s ním trávil čas.“

„No, jestli ti to nějak pomůže, když jste spolu chodili, tak to ještě nebyl takovej vůl.“

Zahihňám se. „To mi hned o sto procent zlepšilo náladu.“ Podívám se přes rameno na slečnu Sahniovou. „Takže, mám nápad, ale myslím, že bude chvíli trvat, než ho dám dohromady. Měla bych to i tak dát vědět slečně Sahniové?“

„Každou chvíli bude zvonit.“

Sbor je dneska naše poslední hodina a venku už nejspíš čeká táta, aby mě zavezl do obchodu. V rámci „vězení“ musím počítat i s nulovým volným časem po škole a taky s tím, že mě kamarádi nemůžou nikam hodit. A i když je mi *fakt* proti srsti to přiznat, Paul má nejspíš pravdu. Když si s ní půjdu promluvit nepřipravená, ničemu to nepomůže. Potřebuju si to do detailu promyslet a sestavit si plán.

Zvonek nakonec zazvoní a rozhodne za mě.

„Tak jo. Nejdřív dám dohromady plán a teprve pak si s ní promluvím.“ Popadnu brašnu a prorazíme si cestu davem na chodbu. „Ale nevzdám se, dokud nebudeš zpátky na jevišti zářit ve světle reflektorů.“

„A tobě budou tleskat vestoje za geniální divadelní režii.“

Obě se na sebe uculíme a mně v mysli vytane příští jaro.
Každopádně to zařídím – pro nás pro obě.

KAPITOLA TŘETÍ

Následující odpoledne na mě táta zase čeká na parkovišti. Zapadnu do jeho auta. „Určitě by mě někdy nemohla svézt Hošíko?“

Zavrtí hlavou. „Ne. A já tě navíc vyzvedávám rád. Připomíná mi to dobu, kdy jsem tě vozil na základku. Pamatuješ si, jak jsme se drželi za ruce a společně vcházeli do školy?“

Obrátím oči v sloup. „Už mi není šest, tati.“

„Toho jsem si vůbec nevšiml.“

Popravdě, já si to pamatuju. Mám hromadu šťastných vzpomínek z Doby předtím, ale zdá se to tak dávno. Potlačilo je posledních pět let strojených rozhovorů a rozdělených prázdnin a víkendů. Jestli se mu nelíbí, jak to mezi námi je, může z toho vinit jen sám sebe.

„Riley? Haló?“

„Promiň, zamyslela jsem se nad... referátem z dějáku.“

„Děje se ve škole něco zajímavého?“

Zašklebím se při vzpomínce na včerejší oznámení slečny Sahniové. Včera jsem to vůbec nemohla pustit z hlavy a ještě teď nedokážu ovládnout svoje pocity. Bez muzikálu... Jak

bude tenhle školní rok vůbec vypadat? Už tak toho hned na začátku spoustu zameškám, protože jsem zasekaná v tom otravném obchodě, a teď mi zničili i jeho zbytek. Většinou se můj školní rok točí právě kolem muzikálu. Opakuju si role a chystám se na konkurzy s Hošiko, s úzkostí čekám na to, až se zveřejní obsazení herců, zajišťuju kostýmy, pomáhám s výpravou a pak mi jaro tím nejlepším způsobem zaplní divadelní zkoušky. Ale teď? Nic.

Do koutků očí se mi derou slzy, ale zírám z okna a držím jazyk za zuby. Tátovi o tom nemíním říct ani slovo. Možná chodil všechny ty roky na moje představení, ale o muzikálech neví nic a ani se o nich nikdy nic dozvědět nechtěl. Témata našich rozhovorů se omezila na přílohy na pizzu, sem tam zmínky o domácích úkolech a učitelích a o tom, proč jsem unavená a potřebuju čas o samotě. Bez citových výlevů nebo diskuzí o zhrzených snech, děkuju pěkně.

„Vždyť je to jen škola,“ řeknu tiše. „Není se o čem bavit.“

Táta se zakaboní. „Dobře tedy. No, říkal jsem si, že když je teď v obchodě klid, měla by ses něco naučit o našem zboží.“

A jsme u toho. Jako obvykle jsme se vrátili k jeho oblíbenému tématu.

„Budeš se muset naučit rozdíl mezi *Osadníky z Katanu* a *Carcassonne*,“ říká a zapne blinkr.

Povytáhnu obočí.

„Co takhle *Dračí doupě* versus *Pathfinder*?“

„O *Dračím doupěti* jsem slyšela,“ řeknu a pokrčím rameny.

Odfrkne si. „No, to teda doufám.“

Přijedeme na parkoviště a já jdu za ním dovnitř, ale hlavu mám pořád plnou školy. Pokud mě mají brát vážně, potřebuju je pádně přesvědčit. Zamračeně se rozhlédnu